

COMUNICACIÓ

Sra. Maria Àngels Orriols: *Nacionalitat i estrangeria.*

Des d'un punt de vista jurídic, parlaré de ciutadania com sinònim de nacionalitat. La nacionalitat és un vincle entre una persona i l'Estat que provoca obligacions i drets recíprocs. Per a una persona és el dret a tenir drets. La ciutadania és allò que relliga els individus amb l'Estat: són el substrat individual de l'Estat. A Roma es feia la diferència entre uns ciutadans de ple dret —els *cives*—, els habitants del Laci —els *latini*— i els restants —els *peregrini*—. Aquesta diferenciació desapareix el 212, amb la constitució de Caracalla. A l'Edat Mitjana la ciutadania és substituïda per una relació de fidelitat. L'enllaç de les persones amb les normes passa per una relació de vassallatge i una certa territorialitat. En la Revolució francesa es trenca aquesta relació personal i s'arriba a l'expressada relació amb l'Estat. Els Estats, a l'hora d'atorgar nacionalitat, o bé es regeixen pel *Ius soli* —EEUU— o bé pel *Ius Sanguinis* —Israel—. El primer model aposta per una integració, el segon per una reproducció de la població. Europa té una concepció molt més restrictiva de la immigració que els EEUU, hi ha causes històriques que ho expliquen. Jurídicament, la diferència entre un ciutadà nacional i un de comunitari, a l'Estat Espanyol, consisteix essencialment en la titularitat del dret al sufragi actiu i passiu —llevat de les eleccions locals— i el dret a ocupar càrrecs públics.